

Özel Yetenekli Çocuklar İçin Cinsellik Eğitimi: Durumlar ve Hesaplaşmalar

Burcu Çalikoğlu¹

Citation : Çalikoğlu, Burcu (2024). Özel yetenekli çocuklar için cinsellik eğitimi: durumlar ve hesaplaşmalar. Türk Eğitim Değerlendirmeleri Dergisi, 5(2), 6-16.
Received : 28.12.2024
Accepted : 25.02.2025
Published : 31.12.2024
Publisher's Note : Istanbul Medipol University stays neutral with regard to any jurisdictional claims.
Copyright : © 2022 by the authors. Submitted for possible open access publication under the terms and conditions of the DergiPark.

ÖZ

Bu çalışmanın amacı, ülkemizde cinsellik eğitiminin durumlarını tespit etmek ve bu durumların özel yetenekli çocuklara olan yansımalarını anlamaktır. Özel yetenekli çocuklar için nitelikli bir cinsellik eğitim programı geliştirilecekse konuyla ilgili tabuların, bilgisizliğin ve kanuni suçların yoğun olduğu bu alanın eleştirel düşünme süzgecinden geçirilmesi gerekmektedir. Bu çerçevede dâhilinde tespit edilen durumlar şu şekildedir: (1) Ülkemizde yürütülen herhangi bir standart cinsel eğitim politikası bulunmamaktadır. (2) Aileler, cinsel eğitim konusunda yeterli bilgiye sahip değildirler. (3) Cinsel suç oranları günden güne artmaktadır. Buna dayanarak konuyla ilgili hesaplaşmalar ise şu gözlemler altında gerçekleşmiştir: (1) Eğitim kurumları, akademik başarılarını bireylerin sosyal-duygusal ihtiyaçlarından daha fazla önemsemektedir. (2) Eğer bir cinsellik eğitimi verilecekse bunun din ve kültür duyarlılığı bağlamında olması gerektiği düşünülmektedir. (3) Cinsel eğitim anlayışı altında belirli tutumlar geliştirilmeye çalışılırken, aynı okul içerisinde ters tutumlar sergilenebilmektedir. (4)

¹ Doç. Dr.; Burcu Çalikoğlu; Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi; burcu.calikoglu@idu.edu.tr; Orcid ID:0000 0002 4085-83300; Sorumlu Yazar

Tabu olarak görülmesi nedeniyle cinselliğe ilişkin çokça çatışma alanı vardır; ancak eğitimlerde bu tür çatışmalara girilmemektedir. (5) Okullarda cinsel eğitim verilmesi ailelerin çocuklarında cinsel davranışları pekiştireceği inancını doğurmaktadır. Bu şekilde detaylı bir hesaplaşma süreci atlatılmasının ardına ülkemizde cinsellik eğitimi alanında, zihni özgürleştirici, çok taraflı, bilimsel, gözlemsel ve deneysel dersler geliştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: cinsellik eğitimi, özel yetenekli çocuklar, eğitim politikası, kültür duyarlılığı

Sexuality Education for Gifted Children: Situations and Considerations

Abstract

This study aims to clarify the state of sexuality education in our country and to understand its impact on gifted children. If a qualified sexuality education program is to be developed for gifted children, it is essential to critically examine this field, which is heavily influenced by taboos, misinformation, and legal offenses. Within this framework, the situations identified are as follows: (1) There is no standardized sexuality education policy currently implemented in our country, (2) families lack sufficient knowledge about sexuality education, and (3) The rate of sexual offenses is increasing day by day. Based on these findings, the following observations have been made: (1) Educational institutions prioritize academic achievement over individuals' social and emotional needs. (2) If sexuality education is to be implemented, it is generally believed that it should align with religious and cultural sensitivities. (3) While efforts are made to develop specific attitudes toward sexuality education, contradictory behaviors can still be observed within the same school. (4) Due to its status as a taboo subject, sexuality is associated with numerous areas of conflict, yet these conflicts are largely avoided in educational settings. (5) Parents fear that providing sexuality education in schools may reinforce sexual behaviors in their children. Following this in-depth critical analysis, it appears imperative to develop sexuality education curricula that are intellectually liberating, multilateral, scientific, observational, and experimental in nature.

Keywords: *Sexuality education, gifted children, education policy, cultural sensitivity*

Giriş

Literatür, özel yetenekli çocuklar için cinsellik eğitimi konusunda çok az şey söylemekte veya hiçbir şey söylememektedir. Bunun birkaç sebebi olabilir. Birinci ihtimal, tipik gelişim gösteren çocuklar için verilen cinsellik eğitimi ne ise onlara da aynı eğitim verilebilir, savından kaynaklanabilir. Ancak bu sav, bu çocukların erken okuma ve kavrama, soyut fikirleri akranlarına göre daha

erken yaşlarda sorgulama gibi özelliklerini görmezden gelmektedir. Bu durum cinsellik eğitiminin ne zaman verilmesi ve ne kadar bilgiyi kapsaması gerektiği sorularının sorulması ihtiyacını yeniden doğurmakta, böylece savın kolaylıkla çürütmesine neden olmaktadır.

Bir başka ihtimal ise bu öğrencilerin bilişsel üstünlüğünün onlar için geliştirilen programların da bu yönde geliştirilmesini sağlamış olması nedeniyle bu konu bir nevi köşede kalmış olabilir. Ya da üçüncü olarak, konunun bu grupta zihnin yetersizliği veya otizm spektrum bozukluğu alanındaki gibi pratik anlamda bir uyumsuzluk olarak ortaya çıkmayışı ihtiyacının hissedilmemesine olanak sağlamış olabilir.

Bu çalışma tipik gelişim gösteren müfredattan farklı olmaması gerektiği düşünülen, zorunluluk olarak görülmeyen, başka konular daha önemli görüldüğü için gölgede kalan, gelişim için ihtiyaç hissedilmeyen bu konuya el atılmayışının bu çocukların cinsellik yaşamını nasıl etkileyebileceğini gün yüzüne çıkarmaktadır. Bu amaç doğrultusunda durumlar ve hesaplaşmalar maddeler hâlinde açıklanmaktadır.

1.1. Durumlar

1.1.1. Durum 1: Ülkemizde yürütülen herhangi bir cinsel eğitim politikası bulunmamaktadır

Cinsel eğitim, bireylerin sağlığı ve mutluluğu için evrensel bir ihtiyaçtır. Ancak cinsellik konusunda geçerliliği olmayan bilgiler sadece yanlış tutum ve değerlendirmelere yol açmakla kalmayıp, cinsel problemlerin yaşanmasını da kaçınılmaz kılabilir. Buna dayanarak bireylerin çevreden veya partnerlerinin öğütlerine dayalı öğretilerinden yola çıkarak deneyimsel edinilebilecekleri yanlış yargıların önüne geçilmesi amacıyla cinsel eğitimin okullarda verilmesi konusunda dünya genelinde bir fikir birliği oluşmuştur (Donovan, 1998; Haberland & Rogow, 2015). Kapsamlı cinsel eğitim de bu eğitimin yaşamın başlangıcından sonuna kadar olması gerektiğine işaret etmektedir.

Ülkemizde okullarda verilen formal ve kapsamlı bir cinsel eğitim bulunmamaktadır. Buna bağlı olarak cinsel eğitim politikalarından söz etmek de mümkün değildir (Korkmaz, 2023). Çalışandemir, Bencik ve Artan (2010), genel eğitim sisteminde yer alan programın “vücut kısımlarının adları, fonksiyonları, korunması ve üreme bilgilerinden öteye gidemediğini” dile getirmiştir. Bugün, ülkemizde anaokulundan lise dönemine kadar “cinsellik” adı altında bir ders açılmamıştır. Sözü edilen konular biyoloji dersleri altında yürütülmüştür. Dünyada en modern yaklaşımla geliştirilmiş cinsel eğitim programları incelendiğinde, bu programlar ile ülkemizin durumu arasında bir uçurum bulunmaktadır. Örneğin, İsviçre’de

15 yaşındaki öğrencilerin alacağı cinsellik eğitimi derslerinde pornografinin tartışılacağı yeni bir müfredat içeriği açıklanmıştır (Euronews, 2022).

1.1.2. Durum 2: Aileler, cinsel eğitim konusunda yeterli bilgiye sahip değildirler

Toplumumuzdaki aileler çocukları özel yetenekli olsun olmasın, çocuklarına cinsellik ile ilgili az bilgi vermek konusunda anlaşılmış gibidir (Röling, 2009). Bunun altında yatan ilk neden kendilerindeki bilgi eksikliği olarak gözükmektedir. Eliküçük ve Sönmez'in (2011), 6 yaş grubunda çocuğu olan 71 anne ve 9 baba ile yürüttüğü çalışmada, anne babaların %40'ının cinselliği ve %43,48'inin cinsel eğitimi yanlış tanımladığını gözlemlemişlerdir. Anne babalar, cinselliği "Erkek ile kadının bir araya gelmesi" şeklindeki açıkladıklarında, tanımlamayı fiziksel düzeylerde yaparken; cinselliğin ahlaki, sosyal, ruhsal, psikolojik ve duygusal boyutlarına değinmemişlerdir.

SIECUS'un (Sex Information and Education Council of United States) tanımına göre cinsel eğitim, "Cinsel roller, kişiler arası ilişkiler, sevgi, mahremiyet, vücut algısı ve üreme sağlığı konularının hepsini birden kapsayan bir eğitimdir." iken, katılımcıların sadece %23,92'si cinselliği doğru tanımlamıştır. Daha göze çarpıcı bir sonuç ise üç ve dört yaşlarında çocuklara sahip olan 355 anneye yapılan görüşme sonucunda, cinsel eğitimin içeriğini cinsel ilişkinin oluşturduğunu ifade eden %60,6'lık bir kesim olduğudur (Acer, 1999).

Ailelerin cinsel eğitim vermede karşılaştıkları güçlükleri gün yüzüne çıkarmayı hedefleyen Tuzcuoğlu ve Tuzcuoğlu (2013) ise çocukları 4-9 yaşları arasında olan 150 anne baba ile gerçekleştirdiği betimsel çalışmasında, grubun %100'ü çocuklarının kendilerine "Ben nasıl dünyaya geldim?" ve "Doğduğum yeri görebilir miyim?" sorularını sorduklarını rapor etmişlerdir.

Çocuklarının sorduğu cinsel sorular karşısında ise çocuklarına cevap verebilen katılımcı sayısı 5 iken, sorularına cevap veremediğini söyleyenlerin sayısı 75, yeterince bilmediği veya çocuğa net bir şekilde aktaramayacağı konularda cevap vermeyenlerin sayısı 74 olmuştur. Soru esnasında yaşadıkları duyguları genellikle tedirginlik (f=64), telaş (f=44) ve heyecan (f=31) kelimeleriyle ifade etmişlerdir. Ne yazık ki soru esnasında yaşadığı duyguyu doğal karşılayanların sayısı 3 olmuştur.

Aynı çalışmada katılımcıların %87'si çocuklarını mastürbasyon yaparken gördüklerini beyan etmişlerdir. Bu durumla karşılaşan ebeveynlere bunu nasıl karşıladıklarına ilişkin yöneltilen soruya ise çoğunlukla ne yapacaklarını bilemediklerini (f=126), hemen sinirlenip bağırıldıklarını (f=76), ceza verdiklerini (f=37) veya görmezden gelip odayı terk ettiklerini (f=35) ifade etmişlerdir.

Çocukluk dönemi genellikle saflık ve masumiyet ile ilişkilendirilmektedir. Aseksüellik ve masumiyet arasında kurulan mükemmel ilişki, seksüel duyguların şeytansı ve patolojik olduğunu düşünmeye yöneltmektedir (Bullough, 2004). Ancak çocukluk çağı mastürbasyonu yetişkinlik döneminkinden farklıdır; bu süreçte çocuk erotik hayaller kurmamaktadır (Yorbık ve Mutlu, 2016). Çocuğun mastürbasyon yaptığını fark eden ailenin onu utandırmak yerine, bu durumun çocukların psikoseksüel gelişimlerinin bir parçası olduğunu kabul etmeli ve çocuğun kimlik gelişimi için kendi alanı olması gerektiği konusunda belli bir çaba sarf etmelidir. Tuzcuoğlu ve Tuzcuoğlu'nun (2013) araştırmada vardıkları sonuç da bu anlayışı desteklemektedir: Aileler cinsel eğitime ihtiyaç duymakta ve bu tür bilgilerin aktarımının nasıl karşılanabileceği konusunda yetersizlik hissetmektedir. Nitekim CETAD (2007) verilerinin Türk toplumunun cinsel sorunlarının kaynağının %62'lik bir payla eğitimsizlik ve bilgisizlik olduğunu göstermiş olması tesadüf değildir.

1.1.3. Durum 3: Cinsel suç oranları günden güne artmaktadır

Çocuklar için cinsel eğitimin gündeme oturan konulardan birisi olması, cinsel suç oranlarının günden güne artmasıyla birlikte olmuştur. Google Scholar arama motorunda, başlığında “Cinsel Eğitim” geçen kaynak sayısı taratıldığında, 1960-69 yılları arasında hiç kaynak yokken, 2010-19 yılları arasında kaynak sayısı 52'ye ulaşmıştır. Özellikle, 2000-2009 ile 2010-2019 yılları arasında ulaşılabilen araştırma sayısının iki kat artmış olması dikkat çekicidir (Bkz. Tablo 1).

Tablo 1. Google Scholar'da yıllara göre başlığında “Cinsel Eğitim” geçen kaynak sayısı

Tarih Aralığı		Araştırma Sayısı
1960	1969	0
1970	1979	4
1980	1989	2
1990	1999	29
2000	2009	31
2010	2019	52

Ülkemizde son on yılda en az 2380 kadın cinayeti işlenmiştir. Bu kadınların 623'ü eşi, 160'ı sevgilisi, 94'ü eski eşi ve 56'sı eski sevgilisi tarafından öldürülmüştür. Cinayetlerin nedenleri incelendiğinde evlenmeyi reddetme, eski eş veya sevgili durumlarında erkek kıskançlığı ve sahiplik güdüsünden kaynaklandığı tespit edilmiştir (Yıldırım, 2018). Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğüne göre; çocuk cinsel istismar hükümlülerinin yüzdesi 2006 senesinde %42,5 iken, 2016 senesinde %58,8'e yükselmiştir. Cinsel suç mağduru olan ço-

cukların yüzdesi ise 2014'ten 2016'ya sadece iki sene içerisinde %33 artmıştır.

Bu tür suçların caydırıcılığını artırmak adına yeni hukuki düzenlemeler getirilmiştir. Türk Ceza Kanunu'nun "Çocukların Cinsel İstismarı" başlıklı 103. maddesinde, çocuğu cinsel yönden istismar eden kişi, sekiz yıldan on beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılacağı belirtilmektedir. Ancak sözü edilen yazılı hükümlerin kadına şiddete yönelik gerçekleştirilmiş taciz ve tecavüz suçlarına ilişkin basın haberleri takip edildiğinde davaların sonuçlandırılmasında eksik kalılabildiği ya da davaların insanları kızdıracak şekilde sonuçlandırıldığı görülebilmektedir (Bilgili ve Vural, 2011; Çetin, 2014; Gül ve Altındal, 2015; İnci, 2013).

2.1. Hesaplaşma

Bu tür davaların basına yansıyan sonuçları toplumsal olarak konunun alarm düzeyine ulaştığını göstermekte, cinsel eğitimde ne kadar geride olunduğuyla bir yüzleşme ve ayrıca nelerin eksik olduğuna dair yeni bir hesaplaşma yapılması gerekliliğine işaret etmektedir.

2.1.1. Hesaplaşma 1: Eğitim kurumları, bireylerin akademik başarılarını, sosyal-duygusal ihtiyaçlarından daha fazla önemsemektedir

Eğitimin genel amacı bireylerin kişilik kazanmasını sağlamaktır. Bir öğrenci kimliğini akademik başarılarından çok elde ettiği sosyal-duygusal gelişimi ile oluşturmaktadır. Özel yeteneklilik, dünyaya bilimsel, siyasal, sosyal iz bırakma potansiyeli olması anlamında kullanılmakta; bir diğer deyişle bu çocuklar bilişsel yönleriyle tanımlanmaktadır. Shapon Shevin (1999), bu çocukları başarısızlığa tahammülünün en düşük olduğu grup olarak nitelendirmiştir (Akt: Moon ve Rosselli, 2002). Bu yorumda asla bir yanlışlık yoktur. Ancak bunun okullardaki yansıması şu şekilde olmaktadır: Öğrencilerin gün yüzüne çıkabilecek duyguların üzerini örtelim veya hiç yokmuş gibi davranalım ki akademik anlamda daha başarılı olsunlar veya bu başarı grafiği hiçbir zaman sekteye uğramasın (Peterson, 2015).

2.1.2. Hesaplaşma 2: Eğer bir cinsellik eğitimi verilecekse, bunun din ve kültür duyarlılığı bağlamında olması gerektiği düşünülmektedir

Birçok cinsel eğitim destekçisi cinsel eğitimin din ve kültür duyarlılığı bağlamında verilmesi gerektiğini dile getirmiştir (Çalışandemir, Bencik ve Artan, 2010; Gürbüz, 2018). Cinselliğin sosyo-kültürel anlayıştan bağımsız olduğu elbette düşünülemez. Ancak bu bölümde çocuğun yetiştiği aile inancının he-saba katılarak eğitim alması gerektiği değil, dini inançların, sosyal ve kültürel anlayışların cinselliğe nasıl baktığı bilgisinin de yer aldığı çok taraflı bir cinsel eğitim anlayışı savunulmaktadır. Böylece öğrenci cinsel eğitimde sunulan içeriklerin yaşamda kendisi için nasıl kullanabileceğini öğrenmektedir.

2.1.3. Hesaplaşma 3: Cinsel eğitim anlayışı altında belirli tutumlar geliştirilmeye çalışılırken, aynı okul içerisinde ters tutumlar sergilenebilmektedir

Cinsiyet ayrımı, cinsellik eğitiminde en dikkat edilecek noktalardan birisidir. Cinsellik eğitimi sadece bireyin cinselliği hakkında kişiyi bilgilendirmek değildir; kişisel gelişim üzerine deneyimleri bilinçli bir şekilde elde etmesini sağlayan belirli türde becerileri, tutumları, eğilimleri ve davranışları da içermektedir (Halstead ve Reiss, 2003).

Eğitim genel manada kaçınılmaz bir şekilde değer yüklüdür. Bir çocuk öğrenim gördüğü okulda zevk için seks yapmak, kürtaj olmak veya eşcinsel ilişkiler yaşamak konularında ön yargı besleyen diğer eğitimci tutumlarına maruz kalırken, cinsellik eğitiminin yapılandığı değerlerle çakışması sonucunda istendik düzeyde gelişme sağlamayabilecektir.

Ferfolja (1998), Avusturalya’da altı lezbiyen öğretmenin homofobik taciz deneyimleri hakkında derinlemesine görüşmeler yaptığı araştırmasında bir katılımcının

“O sınıfa ders veriyordum ve bazı çocuklar pencerenin önünden koşarak bağırıyorlar; limon/limon öğretmen [Avustralya argosunda lezbiyen]. ... Kendimi gerçekten bir kuşatma altında gibi hissettim... Okulun ön duvarının bir kısmına hakkımda grafiti yapmalarını bekliyordum.”

şeklindeki ifadesiyle cinsel eğitim programının da yürütüldüğü bir ortamda bir öğrencinin öğretmeniyle dalga geçmesi değer tutarsızlıkları hakkında bilgi verebilmektedir. Nitekim kültür olarak günümüzde hegemonik erkekliğin özümsemişi kabul edilmektedir (Connell, 1995). Erkek yaşam tarzı dergilerinde erkek olmanın ispat edildiği güçlü, ataerkil, risk alabilen, homofobik, rekabetçi, cinsel olarak aktif; bir başka deyişle hegemonik şekilde temsil edilmekte, bu tanımın dışında kalan erkekliği yaşama biçimleri ise dışarıda bırakılmaktadır (Yavuz, 2017). Hâlbuki cinsel eğitim tolerans, özgürlük (Archard, 2000) ve saygı gibi değerleri ayakta tutmaktadır. Bu da demektir ki, cinsellik eğitiminin amaçlarından birisi bireylerin topluma özgü cinsiyet normları üzerinden değerlendirilmesini hafifletmektir.

2.1.4. Hesaplaşma 4: Tabu olarak görülmesi nedeniyle cinselliğe ilişkin çokça çatışma alanı vardır; ancak eğitimlerde bu tür çatışmalara girilmemektedir

Eğitmenlerin, muhafazakâr önermeler ile bilimsel önermeleri karşılaştırmalı olarak incelemeleri sayesinde öğrencilerin argümanlara entelektüel ve duygusal derecelerde ne kadar ve nasıl bağlandıklarını sorgulamalarına izin veren çok taraflı dersler işlemekte çekincelerinin olmaması gerekmektedir.

Özellikle koyu dindar bir velinin çocuğuna çok taraflı ve eleştirel düzeyde ders vermek zorlayıcı olabilir. Bu noktada karşılaşılabilecek en büyük zorluk, velinin “Çocuğumun aklını karıştırıyorsunuz.” gibi bir şikayetle okula gelmesidir. Velilerin görüşlerine saygı duymak kadar eğitim kurumları ile veliler arasında yaşanan çatışmaları doğal görmek de profesyonelliğin bir parçasıdır. Velilerle yaşanan çatışmaların kaynağını araştıran Sağbaş ve Özkan (2022), öğretmenlerin sorunların temelini ön yargıya, veli eğitim seviyesine, veli iletişim becerisine, aşırı ilgili aileye, bencillığe, empati eksikliğine, kullanılan dile ve yanlış anlamaya dayandırmışlardır. Ayrıca bu tür çatışmaların öğretmenlerin üzerinde zihin dağınıklığı, düşük motivasyon, olumsuz sosyal hayat, performans düşüklüğü, suçluluk duygusu şeklinde etkilerinin olduğunu ortaya koymuşlardır. İdeal, deneysel veya çağdaş yaklaşımların çoğu zaman sadece velilerle değil, kurum çalışanlarının kendi içerisinde çatışma konusu hâline gelebileceği beklenmelidir. Bu noktada öğretmenlerin çatışma yönetim stilleri üzerinde çalışması kendilerini geliştirici olabilir. O sırada olumsuz görünen hiçbir olayın öğrencilere argümanlar arası karşılaştırmalar sunarak zihinleri özgürleştirici davranışlardan geri durmaya engel olmaması gerekmektedir.

2.1.5. Hesaplaşma 5: Okullarda cinsel eğitim verilmesi ailelerin çocuklarında cinsel davranışları pekiştireceği inancını doğurmaktadır

Tam tersine, erken yaşta ve ilkokulda çocukların cinsel olarak aktif oldukları gözlemlenmiştir (Ndeki, Klepp, Irema, Lyimo ve Msuya, 1995). Bu aktiflik aynı zamanda onları cinsel risklere de yatkın kılmaktadır. Asıl endişe kendisini burada göstermektedir. Kolombiya Pedagoji ve Teknoloji Üniversitesinde, Ospina Díaz ve Manrique Abril (2007) ortalama 20,4 yaşında olan 764 üniversite öğrencisinin cinsel davranışlarını çalıştığı araştırmasında, öğrencilerin %40,5’inin en az bir kez alkol nedeniyle cinsel deneyimlerini hatırlayamadıklarını ve %30’unun alkolün etkisiyle istenmeyen bir seks yaşadığını rapor etmişlerdir. Ayrıca öğrencilerin %61,2’si cinsellik konusundaki bilgilerini artırma ihtiyacında olduğunu itiraf etmişlerdir. Bu itiraf ile yaşanan istenmedik durumlar arasında önemli bir ilişki bulunmaktadır. Rıza gösterilmeyen cinsel yaklaşımlara dur diyebilmenin, istenmeyen hamilelikler gibi risklerin önüne geçilmesinin yolu cinsel eğitimden geçmektedir (Bilinga ve Mabula, 2014; Kirby, 2001).

3. Sonuç ve Öneriler

Sonuç itibarıyla ülkemizde yaşanan gerginlikler, çatışmalar, çifte standartların uygulamaları, suç eğilimleri ve cinsellik merkezli cinayet ve gasp suçları okullardaki cinsellik eğitimini olumsuz yönde etkilemektedir. Bu tür olumsuz etkilerden kurtulmak için ülkede istisnasız herkesin bu tür bir eğitim alması

ilk gereklilik olarak görülmektedir. Cinsellik haklarının erkeklere genişçe verildiği, kadınların bastırıldığı ortamda standart bir eğitim politikası olmadıkça kültürel öğrenmeden öteye gidilememektedir. Hâlbuki bu çocukların bulunduğu sınıflarda şu tür soruların tartışılması gerekirdi: Sosyal-duygusal ihtiyaçlar dengeli bir yaşamda nasıl ve ne kadar yer kaplar? Cinsellikle ilgili evrensel kültürel tanımlar karşılaştırıldığında ne gibi farklılıklar oluşur? Pornografinin cinsellik açısından sınırlı kaldığı yönleri nelerdir? Cinsel temalı dergilerin hangileri abartıyor, hangileri bilimsel, neden? Bir diğer deyişle, zihni özgürleştirici, çok taraflı, bilimsel, gözlemsel ve deneysel derslere ihtiyaç bulunmaktadır. Bunun için de detaylı bir hesaplama sürecine girilmesi gerekmektedir.

Çıkar Çatışması Beyanı: Yazarlar herhangi bir çıkar çatışması olmadığını beyan etmektedir.

KAYNAKÇA

- Archard, D. (2000). Sex Education. *IMPACT*, 7-47. <https://doi.org/10.1111/j.2048-416X.2000.tb00055.x>
- Bilgili, N., & Vural, G. (2011). Kadına yönelik şiddetin en ağır biçimi: Namus cinayetleri. *Anadolu Hemşirelik ve Sağlık Bilimleri Dergisi*, 14(1), 66-72.
- Bilinga, M., & Mabula, N. (2014). Teaching sexuality education in primary schools in Tanzania: Challenges and implications. *Journal of Education and Practice*, 5(27), 21-30.
- Bullough, V. L. (2004). Children and adolescents as sexual beings: A historical overview. *Child and Adolescent Psychiatric Clinics of North America*, 13(3), 447-459. <https://doi.org/10.1016/j.chc.2004.02.012>
- Çalışandemir, F., Bencik, S., & Artan, İ. (2010). Çocukların cinsel eğitimi: Geçmişten günümüze bir bakış. *Eğitim ve Bilim*, 33(150), 14-27.
- CETAD, (2007). *Gençlik ve Cinsellik, Bilgilendirme Dosyası* 7, 15-16.
- Connell, R. W. (1995). *Masculinities*. Berkeley: University of California Press.
- Çetin, İ. (2014). Gelenek ve modernite arasında Türkiye’de son dönem kadın cinayetleri. *Sosyoloji Dergisi*, (30), 41-63.
- Donovan, P. (1998). School-based sexuality education: The issues and challenges. *Family Planning Perspectives*, 30(4), 188-193. <https://doi.org/10.2307/2991682>
- Eliküçük, A., & Sönmez, S. (2011). 6 yaş çocuklarının cinsel gelişim ve eğitimiyle ilgili ebeveyn görüşlerinin incelenmesi. *Aile ve Toplum Eğitim-Kültür ve Araştırma Dergisi*, 7(25), 45-62.
- Euronews. (2022, August 11). İsveç’te pornografi okullarda cinsel eğitim derslerinde tartışılacak. *Euronews*. <https://tr.euronews.com/2022/08/11/isvecte-pornografi-okullarda-cinsel-egitim-derslerinde-tartisilacak>
- Ferfolja, T. (1998). Australian lesbian teachers-a reflection of homophobic harassment of high school teachers in New South Wales government schools. *Gender and Education*, 10(4), 401-415. <https://doi.org/10.1080/09540259820835>
- Gül, S. S., & Altındal, Y. (2015). Medyada kadın cinayeti haberlerindeki cinsiyetçi izler: Radikal Gazetesi. *Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi*, (24), 168-188. <https://doi.org/10.31123/akil.437465>

- Haberland, N., & Rogow, D. (2015). Sexuality education: emerging trends in evidence and practice. *Journal of Adolescent Health*, 56(1), 15-21. <https://doi.org/10.1016/j.jadohealth.2014.08.013>
- Halstead, M., & Reiss, M. (2003). Values in sex education: From principles to practice. London: Routledge Falmer. <https://doi.org/10.4324/9780203402573>
- İnci, Ü. H. (2013). Basında yer alan namus cinayetlerinin sosyolojik analizi/A sociological analysis of honor killings reported by the mass media. *Journal of History Culture and Art Research*, 2(3), 282-296.
- Korkmaz, B. C. (2023). Ergenlerde cinsel eğitimin okullardaki yeri ve önemi: Farklı ülkelerden uygulamalar. *Muş Alparslan Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 3(1), 25-44.
- Moon, S.M. ve Rosselli, H.C. (2000). Developing gifted programs. In K. A. Heller, F. J. Mönks, R. Subotnik, & R. Sternberg (Eds.), *The International Handbook of Giftedness and Talent* (pp. 499-521). Pergamon: Elsevier.
- Klepp, K. I., Ndeki, S. S., Seha, A. M., Hannan, P., Lyimo, B. A., Msuya, M. H., Irema, M. N., & Schreiner, A. (1994). AIDS education for primary school children in Tanzania: an evaluation study. *AIDS* (London, England), 8(8), 1157-1162. <https://doi.org/10.1097/00002030-199408000-00019>
- Ospina Díaz, J. U. A. N., & Manrique Abril, F. G. (2007). Sexual behaviors and practices among university students. *Avances en Enfermería*, Universidad Nacional de Colombia. 25(2), 101-111.
- Röling, H. (2009). The experience of sex education in the Netherlands and Flanders in childhood memories from the first half of the twentieth century. In L. Sauerteig & R. Davidson (Eds.), *Shaping sexual knowledge: A cultural history of sex education in twentieth-century Europe* (pp. 248-262). New York: Routledge.
- Sağbaş, N. Ö., & Özkan, C. (2022). Veli ile yaşanan çatışmanın öğretmen performansına etkisine ilişkin öğretmen görüşleri. *Neşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 12(1), 414-433. <https://doi.org/10.30783/nevsosbilen.983282>
- Sexuality Information and Education Council of the United States (SIECUS). (2004). *Guidelines for comprehensive sexuality education: Kindergarten through 12th grade* (3rd ed.). National Guidelines Task Force.
- Tuzcuoğlu, N., & Tuzcuoğlu, S. (2013). Çocuğun cinsel eğitiminde ailelerin karşılaştıkları güçlükler. *Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Eğitim Bilimleri Dergisi*, 8(8), 251-262. <http://hdl.handle.net/11424/3486>
- Yavuz, Ş. (2017). Erkek Yaşam Tarzı Dergileri Bize Ne Söylüyor?. *Karadeniz Teknik Üniversitesi İletişim Araştırmaları Dergisi*, 7(2), 92-103.
- Yıldırım, S. (2018). Türkiye’de son on yılda işlenen kadın cinayetleri üzerine: Sebep, sonuç ve öneriler. *Mecmua*, (6), 1-21. <https://doi.org/10.32579/mecmua.448868>
- Yorbık, Ö., & Mutlu, C. (2016). Çocukluk çağı mastürbasyonu. *Türkiye Çocuk ve Gençlik Ruh Sağlığı Dergisi*, 23(1), 59-66.